

V I Lenin

Tal om revolutionens årsdag på den 6:e extraordinarie sovjetkongressen, 6 november 1918

(Kamrat Lenins inträde i salen hälsas med långvariga ovationer)

Kamrater! Vi firar årsdagen av vår revolution i ett ögonblick, då de största händelser utspelas inom den internationella arbetarrörelsen och då t. o. m. arbetarklassens och de arbetandes mest skeptiska och tvivlande element fått klart för sig, att världskriget inte kommer att sluta med kompromisser eller våldsakter av den gamla regeringen och den gamla härskande borgarklassen, att det leder inte bara Ryssland utan hela världen till den proletära världrevolutionen, till arbetarnas seger över kapitalet, som dränkt världen i blod och som nu, efter alla den tyska imperialismens våldshandlingar och grymheter, uppvisar samma politik från den av Österrike och Tyskland understödda engelsk-franska imperialismens sida.

I dag, då vi firar revolutionens årsdag, är det på sin plats att kasta en blick på den väg, som den tillryggalagt. Vi måste börja vår revolution under otroligt svåra förhållanden, sådana som ingen av de efterföljande arbetarrevolutionerna i världen kommer att befinna sig i. Och därför är det särskilt viktigt att försöka belysa hela den väg vi tillryggalagt och se vad vi uppnått under denna tid och i vilken mån vi under detta år förberett oss till vår viktigaste, vår verkliga och avgörande huvuduppgift. Vi måste vara en truppavdelning, en del av den proletära och socialistiska världarmén. Vi har alltid haft klart för oss att därest det skulle falla på vår lott att inleda den revolution, som växer fram ur världskriget, så är det alls inte tack vare några särskilda förtjänster hos det ryska proletariatet eller för att det skulle ha hunnit längre än de andra. Tvärtom, endast kapitalismens särskilda svaghet och efterblivenhet samt speciella militärstrategiska omständigheter har åstadkommit att vi till följd av händelsernas gång måste fatta posto före de andra truppavdelningarna i väntan på att också dessa sätter sig i rörelse och reser sig. Nu drar vi facit för att få veta, huruvida vi är förberedda att gå till de strider, som nu förestår oss i vår framväxande revolution.

Och då, kamrater, när vi frågar oss vad vi gjort i stort mått under detta år, så måste det sägas att vi gjort följande: från arbetarkontrollen, detta arbetarklassens första steg, från hushållandet med alla landets medel har vi kommit fram till skapandet av en arbetarstyrelse för industrin; från den allmänna bondekampen för jorden, från böndernas kamp mot godsägarna, från den kamp som bar en allmänt nationell, borgerlig, demokratisk karaktär har vi kommit så långt att proletära och halvproletära element framträtt på landsbygden, att de som arbetar särskilt hårt, som exploateras, avskilt sig och rest sig för att skapa ett nytt liv; den mest förtryckta delen av landsbygdens befolkning har gått till en slutgiltig kamp mot bourgeoisin, däribland också mot den egna kulakbourgeoisin på landsbygden.

Vidare har vi efter sovjetorganisationens första steg kommit så långt, att – som kamrat Sverdlov i sitt tal vid kongressens öppnande sade – det inte finns en så avlägsen vrå i Ryssland, att inte sovjetorganisationen där skulle ha vunnit fast fot, att den inte där skulle ha blivit en fast beståndsdel av sovjetkonstitutionen, som utarbetats på basen av alla arbetandes och förtrycktas långa kamperfarehet.

Från en fullständig värnlöshet, från det senaste fyraåriga kriget, som kvarlämnade hos massorna inte endast undertryckta människors hat, utan också avsky och en ohygglig trötthet och utmattning, som dömde revolutionen till en ytterst svår och tung period, då vi var skyddslösa mot den tyska och österrikiska imperialismens slag – från denna värnlöshet har vi gått framåt till en mäktig Röd armé. Och vad som slutligen är det viktigaste: vi har kommit ut ur den internationella isolering, som vi led av i oktober och i början av innevarande år, till ett

sådant läge att vår enda och tillförlitliga bundsförvant – de arbetande och undertryckta i alla länder, äntligen rest sig, då vi ser att det västeuropeiska proletariats ledare, sådana som Liebknecht och Adler, vilka med långa månaders fängelse fick böta för sina djärva och hjältemodiga försök att höja sin röst mot det imperialistiska kriget, nu är i frihet, emedan den dag för dag och timme för timme växande arbetarrevolutionen i Wien och Berlin tvingat fram deras befrielse.* Från isoleringen *har* vi kommit så långt att vi står hand i hand, skuldra vid skuldra med våra internationella bundsförvanter. Det är det viktigaste som vi uppnått under detta år. Och jag skall nu ta mig friheten att i korthet uppehålla mig vid denna väg, vid denna övergång.

Kamrater, vår paroll var till en början arbetarkontrollen. Vi sade: trots alla löften av Kerenskijregeringen saboterar kapitalet fortfarande landets industri och förstör den allt mera. Vi ser nu, att saken hade gått så långt som till upplösning, och den första avgörande åtgärd, som inte endast varje socialistisk utan också varje arbetarregering var skyldig att vidtaga, måste vara arbetarkontrollen. Vi dekreterade inte genast socialismen i hela vår industri, emedan socialismen kan utbildas och befästas endast då arbetarklassen lär sig att regera, då arbetarmassornas auktoritet befästes. Härförut är socialismen endast en önskan. Därför införde vi arbetarkontroll, ehuru vi visste att det var en motsägelsefull och en ofullständig åtgärd, men nödvändig för att arbetarna själva skulle taga itu med det stora verket att bygga upp industrin i ett väldigt land utan utsugare, mot utsugarna. Och kamrater, den som direkt eller t. o. m. indirekt deltagit i detta bygge, den som själv upplevat den gamla kapitalistiska regimens hela förtryck och brutalitet, han har lärt oerhört mycket. Vi vet att ännu litet uppnått, vi vet att arbetarklassen i det ytterst efterblivna och ruinerande land, där så många hinder och stenar lägges i dess väg, behöver lång tid för att lära sig förvalta industrin. Det viktigaste och värdefullaste anser vi vara, att arbetarna själva tagit itu med denna förvaltning, att vi gått över från arbetarkontrollen, som i alla industrins huvudgrenar måste förbli någonting kaotiskt, splittrat, hantverksmässigt och ofullständigt, till en landsomfattande arbetarförvaltning av industrin.

Arbetarorganisationerna och fackföreningarna har ändrat ställning. Deras huvuduppgift består numera i att de sänder representanter till alla huvudstyrelser och centraler, till alla de nya organisationer, vilka övertagit av kapitalismen den ruinerade industrin, som avsiktligt utövade sabotage, och vilka tagit hand om den – inte med hjälp av de intellektuella, vilka från första början ställde sig uppgiften att utnyttja sina kunskaper och sin högskoleutbildning – detta resultat av att mänskligheten tillägnat sig vetenskapens skatter – till att undergräva socialismens sak. Dessa personer utnyttjade inte vetenskapen till att hjälpa massorna att bygga upp en samhällelig folkhushållning utan utsugare, utan de ställde sig uppgiften att utnyttja vetenskapen till att lägga stenar i vägen för arbetarna, att hindra arbetarna, som var minst förberedda för denna sak och som tog itu med industrins förvaltning. Vi kan säga att det största hindret är krossat. Det var utomordentligt svårt. Sabotaget av alla de element, som drogs till bourgeoisin, är krossat. Trots väldiga hinder har arbetarna lyckats att taga detta viktiga steg, som skapat grundvalen för socialismen. Vi överdriver inte det ringaste och vi är inte rädda för att säga sanningen. Ja, med hänsyn till slutmålets uppnående har föga blivit gjort, men det har gjorts mycket, synnerligen mycket för att befästa grundvalen. Då man talar om socialismen, så kan man inte tala om att de breda arbetarmassorna medvetet skapat grundvalen i den meningen att de skulle ha rättat sig efter böcker, att de skulle ha läst någon broschyr. Det medvetna består här i att de med egen energi, med egna händer tog itu med ett oerhört svårt verk, att de gjorde tusen fel och själva fick lida för varje fel, men att varje fel smidde och härdade dem i arbetet på att organisera industrins förvaltning, vilken nu är skapad

* Här syftas på revolutionen i Österrike och Tyskland, som då började med monarkins störtande i dessa länder och ledde till att republiken utropades: i Tyskland den 9 november och i Österrike den 12 november 1918. – *Red.*

och står på säker grund. De har slutfört sitt arbete. Nu kommer detta arbete inte längre att utföras på samma sätt som då; i dag vet hela arbetarmassan – inte bara ledarna och de mest framskridna bland arbetarna, utan verkligen deras breda skikt – att de själva med egna händer bygger socialismen, att grunden är lagd och att ingen makt inom landet kan hindra dem att slutföra sitt verk.

Om vi i industrin stötte på så stora svårigheter, om vi här måste tillryggalägga denna väg från arbetarkontroll till arbetarförvaltning, som föreföll många så lång, men som i verkligheten var så kort, så var vi tvungna att utföra ett betydligt större förberedelsearbete på den efterblivna landsbygden. Den, som iakttagit livet på landet, som kommit i beröring med bondemassorna på landet, säger: Oktoberrevolutionen i städerna blev först sommaren och hösten 1918 en verklig oktoberrevolution för landsbygden. Och här, kamrater, visste Petrograds proletariat och Petrogradgarnisonens soldater mycket väl, då de tog makten, att uppbyggnadsarbetet på landet kommer att stöta på stora svårigheter, att man här måste gå framåt så småningom, att det vore den största dumhet att försöka införa samfällt jordbruk genom dekret och lagar, att endast ett försvinnande fåtal upplysta bönder komme att gå med härpå, medan den väldiga bondemajoriteten inte ställde denna uppgift. Och därför inskränkte vi oss till det, som var absolut nödvändigt för revolutionens fortsatta utveckling: att i intet fall ila före massornas utveckling, utan vänta tills dessa massors frammarsch växer fram på grund av deras egen erfarenhet och ur deras egen kamp. I oktober inskränkte vi oss till att med ett tag sopa bort böndernas sekelgamla arvfärende, den feodala godsägaren, latifundieägaren. Den kampen var gemensam för alla bönder. Då hade bönderna ännu inte delat upp sig i proletärer, halvproletärer, fattiga bönder och bourgeoisi. Vi socialister visste att det inte finnes någon socialism utan denna kamp, men vi visste också att det inte är nog med att vi vet det, utan att detta medvetande måste genomsyra miljonerna, och inte genom propaganda utan på grund av dessa miljoners egen erfarenhet. Och då bönderna i allmänhet vid denna tid föreställde sig omvälvningen endast på basen av lika brukningsrätt till jorden, så sade vi öppet i vårt dekret av den 8 november (26 okt.) 1917, att vi tager bondeinstruktionen om jorden som grundval.*

Vi förklarade öppet, att den inte motsvarar våra åsikter, att det inte är någon kommunism, men att vi ej vill påtvinga något som ej står i överensstämmelse med instruktionen, utan endast med vårt program. Vi förklarade, att vi går tillsammans med bönderna som med våra arbetande kamrater i den övertygelsen, att revolutionens gång kommer att leda till samma läge som vi kommit till, och som resultat ser vi nu bonderörelsen. Agrarreformen började med samma socialisering av jorden, som vi själva genomförde med våra egna röster, varvid vi öppet förklarade, att den ej står i överensstämmelse med våra åsikter. Vi visste att böndernas väldiga majoritet är för idén om lika brukningsrätt till jorden, och vi ville inte påtvinga den någonting utan vänta till dess bönderna själva frigör sig från denna idé och går vidare framåt. Och vi har uppnått det vi väntade på och förmått att förbereda våra krafter.

Den lag, som vi då antog, utgår från allmändemokratiska grundsatsar, från det som förenar den rika storbonden med fattigbonden: hatet mot godsägaren, från den allmänna idén om jämlikhet, som utan tvivel var en revolutionär idé mot den gamla monarkistiska ordningen. Från denna lag måste vi gå över till en differentiering bland bönderna. Lagen om jordens socialisering genomförde vi med allmänt instämmande. Den blev enhälligt antagen både av oss och av dem, som ej delade bolsjevikernas åsikter. Vid avgörandet av frågan om vem jorden skall tillhöra, överlämnade vi främsta platsen åt lantbrukskommunerna. Vi lämnade vägen öppen för en socialistisk utveckling av jordbruket, väl vetande att det då, i oktober 1917, inte var i stånd att slå in på denna väg. Genom vårt förberedelsearbete har vi förmått taga ett väldigt världshistoriskt steg, som hittills inte gjorts i någon, inte ens i den mest

* Se Referat om jordfrågan på II sovjetkongressen. – Red.

demokratiska och republikanska stat. Detta steg har under sommarens lopp hela bondemassan t. o. m. i de mest avlägsna ryska byarna tagit. Då det uppstod oordning i livsmedelstillförseln och hungersnöd, då vi till följd av det gamla arvet och de fördömda fyra krigsåren, till följd av kontrarevolutionens ansträngningar och inbördeskriget, blev berövade det spannmålsrikaste området, då allt detta nådde sin höjdpunkt och hungersnöden hotade städerna – då gick de framskridna arbetarna i städerna och industriområdena, som var det enda säkra stödet för vår makt, i slutna grupper ut på landet. Det är förtal då man säger att arbetarna gick ut på landet för att börja väpnad kamp mellan arbetarna och bönderna. Förtalet vederlägges genom händelserna. Arbetarna gick ut för att göra motstånd mot landsbygdens utsugarelement, mot kulakerna, som samlade oerhörda rikedomar genom spannmålsspekulation samtidigt som folket dog av svält. De gick för att hjälpa de arbetande fattigbönderna, majoriteten av landsbygdens befolkning, och att de inte gick förgäves, att de sträckte ut sin hand till förbund, att deras förberedelsearbete sammansmälte med massan – det visade sig tydligt i juli, under julikrisen, då kulakuppror flammade upp överallt i Ryssland. Julikrisen slutade med att de arbetande, utsugna elementen på landsbygden överallt reste sig tillsammans med proletariatet i städerna. I dag har kamrat Sinovjev per telefon meddelat mig, att antalet deltagare i fattigbondekommittéernas kongress i Petrogradområdet uppgår till 18.000 personer, och att där råder en utomordentlig entusiasm och hög stämning. I den mån det som sker i hela Ryssland antog åskådligare former, såg fattigbönderna, då de själva reste sig, av egen erfarenhet kampen mot kulakerna, de insåg att man ej får gå tillsammans med landsbygdens bourgeoisie och kulakerna, om man vill trygga städernas livsmedelsförsörjning och återupprätta varuomsättningen, utan vilken landsbygden inte kan leva. Man måste organisera sig självständigt. Och nu har vi tagit det första och största steget till en socialistisk revolution på landsbygden. I oktober kunde vi inte göra det. Vi förstod vilket ögonblick vi kunde gå till massorna, och vi har nu uppnått att den socialistiska revolutionen på landet börjat, att det inte finns en så avlägsen by, där man inte skulle veta att den rika grannen, grannkulaken, betraktar alla de händelser som utspelas ur en föråldrad kråkvinkelsynpunkt, ifall han spekulerar med spannmål.

Och först nu skapar bondehushållningen, fattigbönderna, som sammansluter sig med sina ledare, städernas arbetare, den slutgiltiga och säkra grunden för det verkliga socialistiska uppbygget. Först nu börjar det socialistiska uppbygget på landet. Först nu bildas de sovjetter och de jordbruk, som planmässigt strävar till samfällid brukning av jorden i stort omfattning, till utnyttjande av kunskaper, vetenskap och teknik, vilka på basen av den gamla, reaktionära mörka tiden inte ens kunde skänka den elementäraste mänskliga kultur. Här är arbetet ännu svårare än i industrin. Här gör våra lokala partikommittéer och lokala sovjetter ännu flera fel. Av felen lär de sig. Vi är inte rädda för felen, då de begås av massorna, vilka målmedvetet går till byggnadsarbetet; ty vi förlitar oss endast på den egna erfarenheten och på våra egna händers arbete.

Denna gigantiska omvälvning, vilken på så kort tid har fört oss till socialismen på landsbygden, visar att hela denna kamp krönts med framgång. Det bevisar allra påtagligast den Röda armén. Ni vet i vilket läge vi kom in i det imperialistiska världskriget, då Ryssland befann sig i ett läge, som var outhärdligt för folkmassorna. Vi vet att vårt läge då var alldeles hjälplöst. Vi sade arbetarmassorna öppet hela sanningen. Vi avslöjade de hemliga imperialistiska fördragen, vi avslöjade den politik, vilken är bedrägeriets viktigaste vapen, som i dag lurar massorna i Amerika, den borgerliga imperialismens mest framskridna demokratiska republik, och drar dem vid näsan som aldrig förr. Då kriget, då dess imperialistiska karaktär blivit klar för alla, var Rysslands sovjetrepublik det enda land, som i grunden bröt med den hemliga borgerliga utrikespolitiken. Den avslöjade de hemliga avtalen och tillropade genom kamrat Trotskij alla länder i världen: Vi uppmanar er att göra slut på detta krig genom en

demokratisk fred utan annexioner och kontributioner, och vi uttalar öppet och stolt den bittra sanningen, men dock sanningen, att det behövs en revolution mot den borgerliga regeringen för att göra ett slut på detta krig! Vår röst vann ingen återklang. För det måste vi böta med den utsägligt tunga och svåra fred, som påtvangs oss genom våldsfördraget i Brest och som framkallade jämmer och förtvivlan bland så många sympatiserande. Det kunde ske, emedan vi var ensamma. Men vi gjorde vår plikt och sade er: Sådana är krigets mål! Och om den tyska imperialismens lavin bröt in över oss, så var det därför att det behövdes en lång tid innan våra arbetare och bönder uppnått en fast organisation. En armé hade vi då ännu inte; vi hade endast imperialisternas gamla, desorganiserade armé, vilken drevs ut i kriget för syften, som soldaterna inte understödde och som de ej sympatiserade med. Det visade sig här, att vi måste genomgå en ytterst plågsam omsvängning. Det var en period, då massorna måste hämta sig efter det kvalfulla imperialistiska kriget och komma till insikt om att ett nytt krig börjar. Vi är berättigade, att kalla detta krig vårt krig, då vi kommer att försvara vår socialistiska revolution. Det fick miljoner och tiotals miljoner människor inse på grund av egen erfarenhet. Härtill behövdes flera månader. Det var en lång och svår väg, till dess detta medvetande bröt igenom. Men under sommaren innevarande år blev det klart för allt att det sist och slutligen brutit igenom, att omgestaltningen börjat, att armén, som är ett barn av folkmassorna och ger uttryck åt utmatningen och förtvivlan, armén som uppoffrar sig, som efter ett fyraårigt blodigt krig ånyo går ut i krig – att om denna armé skall gå ut i krig för vårt lands sovjetrepublik, måste tröttheten och förtvivlan hos de massor som går ut i denna slaktning gerum för ett klart medvetande om att de verkligen går i döden för sin egen sak, för arbetar- och bondesovjeterna, för den socialistiska republiken. Det har vi uppnått.

De segrar, som vi vann under sommaren över tjeckoslovakerna, och de meddelanden om segrar, som vi vinner och som uppnår synnerligen betydande omfång, bevisar att genombrottet inträtt och att den svåraste uppgiften – att skapa en medveten, socialistisk, organiserad massa efter ett fyraårigt kvalfullt krig – att denna uppgift är löst. Medvetandet härom har trängt djupt in bland massorna. Tiotals miljoner har förstått, att de arbetar på en svår uppgift. Det borgar för att vi inte behöver förtvivla, ehuru världsimperialismens krafter, som för ögonblicket är starkare än vi, nu rustar sig emot oss; ehuru vi nu är omringade av imperialisternas härar, sedan dessa insett faran av sovjetmakten och brinner av önskan att strypa den; ehuru vi nu säger ut sanningen och inte döljer att de är starkare än vi.

Vi säger: vi växer, sovjetrepubliken växer! Den proletära revolutionens sak växer snabbare än de imperialistiska styrkorna rycker fram. Vi är fyllda av hopp och av övertygelse om att vi inte endast försvarar den ryska socialistiska revolutionens intressen, utan att vi också för detta krig för att försvara den socialistiska världsrevolutionen. Våra förhoppningar om seger växer snabbare, emedan våra arbetares klassmedvetande växer. Vad var sovjetorganisationen i oktober förlidet år? Det var endast de första stegen. Vi kunde inte anpassa den till förhållandena för att föra den till det nuvarande läget, men nu har vi sovjetförfattningen. Vi vet att denna sovjetförfattning, som fastställdes i juli, inte är utfunderad av någon kommission, inte sammanställd av jurister, inte avskreven efter andra författningar. Det har hittills inte funnits en sådan författning i världen som vår. Den innehåller erfarenheterna av de proletära massornas kamp och organisation mot exploatörerna både i det egna landet och i hela världen. Vi har samlat erfarenhet i kampen, och detta förråd av erfarenheter har gett oss en påtaglig bekräftelse på att de organiserade arbetarna bildat sovjetmakten utan byråkrater, utan stående här och utan de privilegier, vilka inrättades för bourgeoisin, att de i grunden inte kämpat sämre än denna och lagt grunden för det nya bygget på fabrikerna och verken. Vi går till arbete och drar in nya medarbetare, vilka vi behöver för att genomföra sovjetförfattningen. Vi har nu en färdig kader av rekryter, unga bönder, som måste dras in i arbetet för att de skall kunna ansluta sig till dessa nya kadrer och hjälpa oss att slutföra verket.

Nu kommer jag till den sista punkt, som jag vill dröja vid – frågan om det internationella läget. Vi står skuldra vid skuldra med våra internationella kamrater och har nu övertygat oss om hur bestämt och energiskt de givit uttryck åt sin övertygelse om att den ryska revolutionen skall gå samman med dem som en internationell revolution.

I den mån som revolutionens internationella betydelse växte, växte och stärktes även imperialisternas sammanslutning överallt i världen. I oktober 1917 betraktade de vår republik som en kuriositet, som inte förtjänade någon uppmärksamhet; i februari ansåg de den vara ett socialistiskt experiment, med vilket man inte behövde räkna. Men republikens armé växte och stärktes; den löste den svåraste uppgiften – att skapa en socialistisk Röd armé. I den mån vårt verk växte och hade framgång, växte också det förbittrade motståndet och det rasande hatet av imperialisterna i alla länder, och det gick slutligen så långt att de engelsk-franska kapitalisterna, som skrikit om att de var fiender till Wilhelm, var nära därnär att sammansluta sig med samma Wilhelm till kamp för att strypa den socialistiska sovjetrepubliken; ty de såg att denna republik upphört att vara en kuriositet och ett socialistiskt experiment och att den blivit en härd, en verklig, faktisk härd för den socialistiska världsrevolutionen. Det är orsaken till att i den mån våra framgångar vuxit, även våra fienders antal vuxit. Utan att det ringaste dölja det svåra i vårt läge, måste vi göra klart för oss vad som förestår oss i framtiden. Men vi är beredda härpå och vi är inte längre ensamma, utan vi går tillsammans med arbetarna i Wien och Berlin, vilka reser sig till samma kamp och måhända kommer att föra in mera disciplin och målmedvetenhet i vår gemensamma sak.

Kamrater, för att visa er hur åskmolnen hopas mot vår sovjetrepublik och vilka faror som hotar oss, skall jag läsa upp för er den fullständiga texten till den not, som den tyska regeringen tillställt oss genom sitt konsulat.*

Kamrater, vi vet alla mycket väl att den tyska regeringen förträffligt hade reda på, att den ryska beskickningen ända från krigets början åtnjöt de tyska socialisternas gästfrihet, medan de som var för den tyska imperialismen, inte satte sin fot på den ryska beskickningens tröskel. Dess vänner var de socialister, som var mot kriget, som sympatiserade med Karl Liebknecht. Från första dagen som beskickningen existerade var de gäster där, och endast med dem umgicks vi. Det visste den tyska regeringen förträffligt. Den övervakade varje representant för vår regering lika noggrant, som Nikolaj II övervakade våra kamrater. Och då den tyska regeringen nu gör denna gest, så är det inte för att någonting förändrats, utan för att den tidigare kände sig starkare och inte fruktade för att ett brinnande hus i Berlin kunde sätta hela Tyskland i brand. Den tyska regeringen har tappat huvudet, och när hela Tyskland brinner, tror den sig kunna släcka branden genom att rikta polissprutorna mot detta enda hus.

Det är enbart löjligt. Om den tyska regeringen vill avbryta de diplomatiska förbindelserna med oss, så skall vi säga, att vi har vetat att den av alla krafter strävar efter att sluta förbund med de engelsk-franska imperialisterna. Vi vet att Wilsonregeringen överhopat den med telegram med begäran att den skall lämna de tyska trupperna kvar i Polen, i Ukraina, Estland och Livland; ty ehuru Förenta Staterna är fiende till den tyska imperialismen, så arbetar de tyska trupperna för deras sak: de slår ned bolsjevikerna. Låt dem inte ge sig iväg, förrän det kommer ententvänliga trupper för att strypa bolsjevikerna.

* Lenin läste härvid upp den not av den 5 november 1918, vari Wilhelmregeringen, som redan då låg i själåtåget, meddelade om bortkallandet av dess diplomatiska representanter från sovjetrepubliken och krävde att sovjetrepresentanterna skulle kallas bort från Tyskland. Det var detsamma som att bryta de diplomatiska förbindelserna under förevändningen att sovjetregeringen skulle: 1. betjäna sig av sina representanter i Tyskland till att smuggla in revolutionära upprop; 2. dölja och lämna obesträffade "greve Mirbachs mördare" (greve Mirbach, det tyska sändebudet, mördades i juli 1918 av vänstersocialistrevolutionärerna). Vi utelämnar här noten. Den återfinns i ryska uppl. av Lenins samlade verk, XXIII bandet. – *Red.*

Allt detta vet vi mycket väl, från det hållet finns det ingenting oväntat för oss. Vi hade endast att nu, då Tyskland råkat i brand och hela Österrike står i lågor, då de tvingats att frige Liebknecht och ge honom möjlighet att fara till den ryska beskickningen, vilket beslutades av ett allmänt möte av socialister med Liebknecht i spetsen – nu vittnar en dylik åtgärd av den tyska regeringen inte så mycket om att den vill föra krig, som om att den fullständigt tappat huvudet, att den pendlar mellan olika beslut, emedan en fruktansvärd fiende kastat sig över den – den engelsk-amerikanska imperialismen, som strypt Österrike med en hundra gånger värre våldsfred än Brest-freden var. Tyskland ser att dessa befriare också vill strypa, slita sönder och pina även det. Men samtidigt reser sig även Tysklands arbetare. Den tyska armén har inte visat sig vara obrukbar och oduglig till kamp, emedan disciplinen var svag, utan emedan soldaterna vägrade att slåss, emedan de blev skickade från östfronten till den tyska västfronten och förde med sig det, som bourgeoisin kallar världsbolsjevism.

Det är orsaken till att den tyska armén visade sig vara oduglig till kamp och därför visar detta dokument framför allt ett rådlöst vacklande. Vi säger, att det kommer att leda till de diplomatiska förbindelsernas avbrytande, och måhända skulle det också leda till krig, därest de hade kraft nog att ställa sig i spetsen för de vitgardistiska trupperna. Därför har vi riktat ett telegram till alla sovjeter, vilket slutar med att de bör vara på sin vakt och hålla sig beredda, anstränga alla sina krafter, emedan detta är ett tecken på att den internationella imperialismen satt bolsjevismens störtande som sitt huvudmål. Det betyder inte endast att besegra Ryssland – det betyder att besegra de egna arbetarna i varje land. Det kommer ej att lyckas för dem, vilka grymheter och våldshandlingar som än kunde bli följden av detta beslut. Och dessa odjur rustar sig, de förbereder ett fälttåg mot Ryssland från söder, genom Dardanellerna, genom Bulgarien eller Rumänien. De bedriver underhandlingar för att bilda vitgardistiska trupper i Tyskland och kasta dem mot Ryssland. Denna fara har vi fullständigt klart för oss och vi säger öppet: Kamrater, vi har inte arbetat ett år förgäves; vi har lagt grunden, vi står inför avgörande strider, vilka verkligen kommer att bli avgörande. Men vi är inte ensamma: Västeuropas proletariat har rest sig och inte lämnat sten på sten kvar av Österrike-Ungern. Regeringen där utmärker sig genom samma hjälplöshet, samma förvirring, samma fullständiga huvudlöshet, som på sin tid, i slutet av februari 1917 var utmärkande för Nikolaj Romanovs regering. Vår paroll måste vara: att återigen spänna alla krafter med tanke på att vi går mot den sista, avgörande striden inte endast för den ryska, utan även för den internationella socialistiska revolutionen.

Vi vet, att imperialismens odjur ännu är starkare än vi, att de ännu kan tillfoga oss och vårt land otaliga våldshandlingar, grymheter och lidanden, men de kan inte besegra den internationella revolutionen. De är fyllda av ett rasande hat och därför säger vi oss: hända vad som hända vill, men varje arbetare och bonde i Ryssland kommer att uppfylla sin plikt och gå i döden, ifall revolutionens intressen så kräver. Vi säger: hända vad som hända vill, men vilka olyckor imperialisterna än må frambesvärja, kan de inte rädda sig. Imperialismen kommer att gå under, men den internationella socialistiska revolutionen skall segra trots allt! (*Stormande applåder som övergår i långvariga ovationer*)

Tidningsrapport publicerad 9 november 1918 i *Pravda* nr. 242 och *Izvestija* nr. 244

Publicerat i sin helhet ffg 1919.